

Uitările

Doina Bezea

O să mă uiți...
pe cumpăna oglinzii
întinsă-n catafalc
sub ochi de gheață,
amar de suflet
plâns de tihna grinzii,
sorbind din roua
iernii fără viață.

O să mă uiți...
pe buzele luminii
ștergând de dor
săruturi reci de îngeri,
suflând stingher
a vară-n spicul pâinii,
curgând a maci
sub pașii ce mi-i sângeri.

O să mă uiți...
în primăveri de floare
cioplind nectarul
peste liniști coapte,
dezgheț de patimi
erupând vlăstare,
gemând de frigul
toamnei ce mă zbate.

O să mă uiți...
în cingătoarea lunii
prin albe nopți
te-or sfâșia himere,
țipând de dor
să faci din Cer petunii,
să zbor a floare
prin răniri de stele.

O să mă uiți...
pe sub tăceri de umbre,
și-n șoapta mea
ce plânge nicăieri,
te vor zidi
apusurile sumbre,
să simți durerea

ce-a rămas din ieri!
Autor Doina Bezea